

Lucy Diamond

Bude to dobry rok

Lucy Diamond

*Bude to
dobry rok*

2016

Copyright © 2015 by Lucy Diamond
Translation © 2016 by Jana Vlčková
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE YEAR OF TAKING CHANCES,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2015,
přeložila Jana Vlčková
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2016

ISBN 978-80-7498-137-1

*Na památku Lindy Brownové,
báječné paní odvedle,
která mě před mnoha lety naučila šít.*

Poděkování

Mé díky jako vždycky patří týmu snů v Pan Macmillan – Caroline Hoggové, Natashe Hardingové, Jodii Mullishové, Becky Plunkettové, Anně Bondové, Jeremymu Trevathanovi, Wayne Brookesovi a Eloise Woodové. Prosím, slibte mi, že si dáte jako novoroční předsevzetí, že zůstanete stejně báječní.

Milion díky posílám Lizzy Kremerové z agentury Davida Highama za všechnu její pilnou práci, telefonáty i geniální nápady. Kromě toho, že je naprosto suprová agentka, je navrch úžasný člověk. #Tým Kremerová jede!

Děkuji Rebekah, mimořádné švadleně z Love Design Room v Bathu, že trpělivě odpovídala na všechny moje hloupoučké otázky. Za případné chyby jsem zodpovědná já.

Děkuji všem svým milým čtenářům, zejména těm, kteří se mnou komunikují na Facebooku, samozřejmě na profilu Lucy Diamonds, kde se schází skupina těch nejvíc cool žen, s jakými jsem se kdy setkala!

Nakonec přidávám extra nablýskané díky pro svoji fantastickou rodinu – Martina, Hannah, Toma a Holly – kteří

Lucy Diamond

jsou těmi nejlepšími fanoušky, jaké si autor může přát. Nedovolí, abych utonula v hlubinách beznaděje, když mi psaní nejde a tiše si zoufám. (Moje novoroční předsevzetí zní, že si přestanu libovat v sebelítosti a soukromých dramatech.) Děkuji vám za všechen smích a podporu. Nepotřebuju koláček štěstí, abych věděla, že vy čtyři jste to nejlepší, co mě v životě potkalo.

Prolog

Měl by existovat nějaký druh varování, který by nás upozornil na okamžik, kdy se náš život nenávratně mění. Nepříjemné zamrazení v zádech, zašeptání větru, jemné nebeské ponouknutí, abychom si užívali toho, co máme, než bude příliš pozdě. Pro Gemmu však ten den začal ošidně důvěrně známou rutinou. Spencer se jako obvykle narval do vedlejší koupelny, kde se pohyboval s elegancí slona v porcelánu. Pustil si sprchu na plné pecky a do jejího zurčení začal s vervou vyřvávat svou osobitou verzi písně „My Girl“. Co mu chybělo na pěveckém umu, to přidal na hlasitosti.

Gemma si přetáhla polštář přes hlavu. Ještě pět minut, slíbila si. Pět minut si pohoví pod vyhřátou přikrývkou, než se přinutí vstát a vrhnout se do akce.

Přes všechny dobré úmysly na ni padl spánek jako teplá deka, a tak se vrátila do říše snů. Vůbec nevnímala, že jí manžel postavil na noční stolek hrnek s horkým čajem, a neslyšela, jak se s ní o deset minut později hlasitě loučil.

Kdyby věděla, co se později stane, rozběhla by se za ním,

Lucy Diamond

vrhla by se mu kolem krku a nepustila by ho z domu. *Dneska ne*, prohlásila by. *Nikam nepůjdeš, Spencere Baileyi.*

Ale neměla o ničem ponětí. Nic netušila. A tak den začal jako všechny ostatní...

Kapitola první

O tři týdny dříve

Byl silvestr, noc tisíců večírků, kdy ke stropům létají špunty od šampaňského a k nebesům rachejtle a taneční parkety zdobí ty nejhezčí šaty. Všichni hodí Vánoce za hlavu jako starou cetku a připravují se na poslední akci v roce, poháněnou alkoholem a divokou bujarostí, než se nechají spolknout vážností studeného ledna, kdy by se mělo začít s plněním novoročních předsevzetí. V barech a restauracích po celé zemi se chladí nápoje, chystá se občerstvení, leští se příbory a sklenice. V koupelnách a ložnicích se nanáší večerní make-up, češou se a lakují vlasy, syčí žehličky. Výsledky vánočního přežívání zamaskují stahovací kalhotky a nespočetněkrát zazní tichý slib: *po Novém roce začnu držet dietu.*

A přitom Gemmu Baileyovou dělila od totálního zhroucení jen jedna jediná připálená kanapka. Jak je možné, přemítala podrážděně, že původně plánovaná „malá oslava pro pár přátel“ s experimentálně míchanými koktejly a mísou drahých křupek přerostla v obrovskou house party, na niž se přihrnuli snad všichni lidi z okolí, tedy party, kterou si proti

sobě určitě poštvou všechny nové sousedy? Hloupá otázka. Na vině je samozřejmě Spencer, její družný manžel, kterému připadalo vhodné pozvat všechny svoje spoluhráče z fotbalu i s jejich drahými polovičkami, stejně jako některé kluky z práce. Dokonce pozval i nějakou ženskou, kterou naposledy viděl na základní škole a která se do Larkmeadu vrátila po smrti matky. Prokristapána! („Bylo mi jí líto!“ bránil se, když ho Gemma obdařila dlouhým pohledem trpitelky. „Co jsem asi měl dělat?“ „Och, já nevím. Co třeba poplácat ji po paži a říct: ‚Upřímnou soustrast‘, jak to dělají všichni normální lidi?“ zeptala se a otráveně zakoulela očima.)

A aby toho nebylo málo, před čtrnácti dny se parádně ztráskal na vánočním večírku, pořádaném základní školou. V alkoholovém opojení vytrhl zástupci ředitele z ruky mikrofon a pozval všechny rodiče na silvestrovskou oslavu. Gemma otevřela pusu a chystala se protestovat, ale zmohla se jen na slabé zasténání. Stejně už bylo pozdě. Přítomní už horlivě přikyvovali s tím, že velmi rádi přijdou, protože jsou *strašně* zvědaví, jak si Baileyovi zařídili svůj nový domov. Nový domov. Starý barák se skoro historickými tapetami, na kterých jsou nalepené dřevěné třísky, se špinavým jekorem v každé místnosti, páchnoucími odpady a tou nejpříšernější růžovou koupelnou, jakou kdy lidstvo vidělo. Gemma nechtěla nikoho pozvat přinejmenším do léta a rozhodně ne některé soupeřivé mámy z Darceyiny třídy, které mají byty jako z katalogu a během deseti vteřin zmerčí každé smítko na koberci nebo špatně utřený prach.

(Pořád se propadá hanbou, když si vzpomene, jak její syn Will zhruba v sedmi letech přivedl na svačinu svého kamaráda. Jmenoval se Jack Barrington. Tehdy to byl kudrnatý

Bude to dobrý rok

klučina s pronikavým vysokým hláskem. Dneska měří skoro metr osmdesát, obličej má posetý uhry, ale zaplaťpánbůh má mnohem hlubší hlas. Tenkrát si ho přišla vyzvednout matka, a když Gemmě děkovala u dveří, Jack vyděšeně hlásil: „Mají tam *děsný* binec, mami. A k svačině mi dali *hranolky*!“ Takhle to v Larkmeadu chodí – matky spolu soupeří. Gemma se dávno vzdala snahy získat na tomto poli nějaké body.)

„Nevadí ti to, že ne?“ zeptal se Spencer, když za mrazivé měsíčné noci vrávorali z vánočního večírku. „Mohli bychom uspořádat pořádného silvestra, co myslíš?“

„Nejsem si jistá. Ono to naše bydlení zatím není nic extra,“ odpověděla Gemma a v duchu těkala od jedné hororové zóny k druhé: vybledlé zaprášené závěsy, které jim zbyly po předchozích majitelích; plíseň na stěně v kuchyni; pavučinami opředená toaleta v přízemí, kde praskla žárovka, kterou zatím nestihla vyměnit. Vždyť v novém domě bydlí pouhých šest týdnů! Ani nestačili vybalit všechny krabice, natož aby se jim podařil nějaký kutilský zázrak!

„No právě! Aspoň se nemusíme bát, že nám někdo něco poničí.“ Dloubl do ní loktem. „Nemusíme se děsit, že nám lidi polijí koberce vínem – stejně je budeme brzo strhávat. Vždyť ten barák je pro pořádnou party jako stvořený!“

Na tom něco bylo. Ten dům je opravdu super. Tečka. Teda spíš bude, až se jim ho podaří zrekonstruovat. Zatím se zdá, že si ukousli větší sousto, než dokážou sníst. Koupě nádherného starého kamenného domu v té lepší části Larkmeadu se jednou vyplatí. Jsou v něm čtyři prostorné ložnice a patří k němu velká zahrada a garáž, kde odpočívá černá sportovní mazda, o níž je Gemma přesvědčená, že ji Spencer miluje víc než svou manželku. Realitní makléř prohlásil, že tenhle dům je naprosto nedocenený a že má velký potenciál.

Nezmínil však, že je bude stát spoustu dřiny a energie, než jej promění v útulný domov, zejména když jim nezbývají prostředky na zaplacení kvalitních řemeslníků. Ale shodli se na tom, že to nevádí. Důležité je, aby měli svůj vysněný domov. Nic jiného nepotřebují. Není kam spěchat. Což platilo do chvíle, než Spencer pozval půlku vesnice na oslavu nejprofláknutějšího svátku v roce.

Přesto se nevzdala a napnula síly. Kuchyni a obývacímu pokoji už nelze nic vytknout, stejně jako záchodu v přízemí. Připravila bufetový stůl. Svoje nevábně vypadající jednohubky dala úplně dozadu a dipy ze supermarketu vymačkala z umělohmotných tub do svých nejhezčích misek s modrou glazurou. V lahůdkářství koupila velký slaný francouzský koláč. Od Vánoc zbyla spousta sýrů a půlka vánočního dortu nasáklého brandy, ze kterého si stačí dát tři sousta, a vidíte dvojité. To bude muset stačit. (Jestli budou soupeřivě školní matky povytahovat nad jejím cateringem obočí, jen ať si poslouží. Jí je to fuk. I když ne tak úplně.)

Spencer mezitím odvedl děti ke svým rodičům, kde zůstanou přes noc. Dlouho se nevracel, což bylo podezřelé, protože tchán s tchyní bydlí pouhých deset minut chůze od nich. Děda Terry nejspíš otevřel whisky a oba teď před krbem řeší světovou krizi. Což může trvat hodiny.

Povzdechla si a čistou utěrkou přeštila sklenice na víno a šampaňské. Pečlivě je seřadila na pracovní desce. Kéž by se dokázala dostat do veselejší nálady. Přelom starého a nového roku ji vždycky nutil k bilancování a to jí vadilo. Jako by uvízla někde mezi minulostí a budoucností a musela si položit zásadní otázku, jestli je skutečně tam, kde si přála být. Poslední dobou měla nepříjemný pocit, že jí život proklouzá-

Bude to dobrý rok

vá mezi prsty. Dny plynou čím dál rychleji a ona si není jistá, jestli náhodou nemarní čas a využívá je tak, jak by měla. Ano, je manželkou a matkou a váží si toho. Ale zanechá po sobě na světě nějakou stopu? Někdy mívala dojem, že kdyby najednou zmizela, nikdo by si toho ani nevšiml.

Před několika týdny zaslechla Nicolette Valentineovou, kamarádku své dcery, jak se ptá Darcey: „Co dělá tvoje máma?“ Nicolette se do Larkmeadu nedávno přistěhovala. Její matka je bčková seriálová herečka a otec získal místo tajemníka v nedaleké nemocnici.

„Nic moc,“ odpověděla lakonicky Darcey. „Je jenom máma.“

Jenom máma. Jako by to bylo málo. Dokonce se zdálo, že se za ni dcera stydí.

Od té doby má pocit, že selhala. Není pro Darcey dobrým příkladem. Všechny Gemminy kamarádky, které mají děti, se po mateřské vrátily do práce. Zařídily si zkrácené úvazky, nakoupily oblečení vhodné do kanceláře a pečlivě se líčí, aby mohly otráveně špulit své dokonale nalíčené rty, když na hřišti ledabyle kontrolují svoje služební smartphony. A co je ona? Kyprá hospodyňka, která pere a nakupuje a dává pozor, aby členové její rodiny nepřišli pozdě do školy a do práce. Sem tam něco ušije. *Je jenom máma. Nic moc.*

Někdy na ni padly chmury a pak si lámala hlavu, jestli ji Spencer vnímá stejně.

„Ale no tak, Gems,“ zamumlala nahlas, aby se zbavila černých myšlenek. Připomínala si, že jakmile si oblékne nové šaty, hned se bude cítit líp. Ušila si je začátkem měsíce a nemohla se dočkat, až si je vezme. Jsou z tmavě modrého veluru, mají spadlá ramena, jsou vypasované a mají lichoti-

vou tulipánovou sukni. Stačilo pár dobře promyšlených záševků a nádherně zdůraznily její postavu ve tvaru přesýpacích hodin a propůjčily nadrům a zadku dojem smyslnosti a pevnosti. Na několika strategických místech se třpytily černé pajetky. Gemma doufala, že když si dodá jiskru zvenčí, časem se zažehne i uvnitř.

(Na tomto místě je nutno přiznat, že se kvůli své postavě v minulosti často trápila. Kolem dvacítky byla posedlá počítáním kalorií a na čas se jí podařilo opravdu zhubnout. Ale byla šťastná? Skutečně stálo za to odpírat si sacharidy a pudinky jenom proto, aby se narvala do příliš krátkých šatů? Ne, nestálo. Nesnášela ten dutý pocit v břiše, který ji neustále pronásledoval, když dobrovolně hladověla. Naštěstí s tímhle blbnutím dávno přestala. V tomhle domě se žádné novoroční diety netrpí. Děkuji pěkně.)

Vtom někdo zazvonil a Gemma leknutím nadskočila. Aha, to bude Spencer. Určitě si zase zapomněl klíče. Hned měla lepší náladu. Jak zná svého muže, tak jí namíchá koktejl, přimontuje stroboskop a začne si ji dobírat, že si dělá hlavu z takové pitomosti, jako jsou jednohubky. Okamžitě se začne cítit milionkrát líp.

Pospíchala otevřít, ale místo manžela našla na prahu stát cizí ženu. Mohlo jí být něco přes třicet a bledý obličej měla posetý pihami. Oblékla si modrou prošívanou bundu a vlasy s měděným přelivem si stáhla do neupraveného culíku. Sice nevypadala jako jehovistka, která přišla Gemmu obracet na pravou víru, ale člověk nikdy neví.

„Zdravím,“ hlesla Gemma. „Jak vám mohu pomoci?“

„Dobrý den. Omlouvám se, že vás obtěžuji,“ spustila žena. „Měla jsem se nastěhovat do domu vedle vás, ale ten

Bude to dobrý rok

pán, co mi ho pronajal – Bernie Sykes? – nezvedá telefon a já nemám klíče. Nevíte náhodou, kde bych ho našla?“

„Aha. Chápu.“ Předchozí majitelé domu ji právě před tímhle varovali. Pěknou, béžově omítnutou chalupu stojící poblíž pronajímal Bernie, její majitel a zároveň zdejší hostinský, jako letní byt. Bohužel míval ve výčepu tolik napilno, aby včas uspokojil žízňivé kunčofty, že zapomínal brát telefon. Dokonce ani nevnímal, že zvoní, natož aby se podíval do diáře. „Žádné strachy, mám náhradní klíče. Hned jsem zpátky.“

Žena vešla do chodby a Gemma se vrátila do kuchyně. Klíče od sousedního domu měla schované ve staré červené konvici. „Tady jsou.“ Podala je ženě. „Jak znám Bernieho, tak touhle dobou už v sobě má pár skleniček a jeho mobil se válí zapomenutý na gauči. Najdete ho v místní hospodě. Jmenuje se U Koroptve. Projdete ulicí dolů a potom doleva. Bernieho poznáte snadno: je ze všech nejhluchnější a nosí mroží knír. Nemůžete si ho s nikým splést.“

„Mockrát vám děkuju,“ přikývla žena a stiskla kliku. „Na shledanou.“

„Není zač,“ odpověděla Gemma. „A šťastný nový rok! Chalupa je moc pěkná a jako stvořená pro romantické rande.“

Žena se ušklíbla. „Jsem tu sama. Ještě jednou vám děkuju. Šťastný nový rok i vám!“

Och. Zvláštní. Gemma sledovala, jak odchází. Neuměla si představit, jaké to je, zůstat na silvestra sama. Tak vidíš, říkala si. Mohla bys na tom být daleko hůř. Mohla bys opuštěná trčet ve vedlejší domě, zatímco tady bude plno lidí a alkohol poteče proudem. Nepovedené kanapky hned viděla z jiné perspektivy.

• • •

O hodinu později si připravovala voňavou koupel a popíjela přitom opravdu zaslouženou sklenici chlazeného Pinot Grigia. Příjemně klouzalo do krku.

„Gems? Kde jsi?“ slyšela volat Spencera, jen co za ním zapadly vstupní dveře.

„Čekám na vás nahoře, sire, nahá jako prst a zcela připravená poskytnout vám potěchu,“ křikla na oplátku, přestože stále vězela ve starých džínkách, s vlasy zapletenými do neupraveného drdolu a s rukama páchnoucíma po cibuli. „Přijďte a vezměte si mě!“ Prsty energicky čeřila vodní hladinu, aby z pěny vzniklo víc bublin. Po takovém pozvání by se měl svléknout už na schodech, pomyslela si. Před Spencerem stačilo nepatrně povytáhnout obočí a už si myslel, že se nemůže dočkat jeho přítelíčka.

Už jsou spolu patnáct let. Seznámili se během jedné slunečné soboty, kdy jela navštívit tatínka do Stowmarketu a nešťastnou náhodou nabourala Spencerovu dodávku. Za což si podle Gemmy mohl sám. Kdyby nekráčel po ulici bez trička, krásně opálený a svalnatý, s uličnický rozcuchanými tmavými vlasy, a nepodíval se na ni sametově hnědýma očima, ne sklouzla by jí noha z plynového pedálu zrovna ve chvíli, kdy se pokoušela zacouvat do řady aut zaparkovaných u chodníku. Hlasitě to bouchlo.

„Bacha!“ vykřikl a dal se do běhu. „To je moje auto! Podívejte se, co jste udělala!“

Gemma, rudá jako rak, neohrabaně vystoupila. Příšerně se styděla za to, co se stalo. Z těsné blízkosti přitažlivého chlapa se jí navíc podlamovala kolena a nic na tom neměnila ani skutečnost, že se na ni zlobil. „Moc se omlouvám,“ zajíkala se. „Sakra, tohle auto není moje – vypůjčila jsem si ho od spolubydlící. Ta mě zabije.“

Bude to dobrý rok

Čokoládové oči se rozněžnily. Snad za to mohly tyrkysové minišaty s dlouhým zipem uprostřed předního dílu. Tehdy byla štíhlá a drobná – vážila o dvacet kilo méně než teď. Srdčitý obličej rámovaly kaštanové vlasy a mírné oči laně se postaraly o to, že se na ni nemohl nikdo doopravdy zlobit. „Nic si z toho nedělejte,“ začal ji zdráhavě chlácholit. Prohlédl nárazník, který nějakým zázrakem zůstal nedotčený. „Vždyť se nic nestalo. Jste v pořádku?“

Pozorně si ji prohlížel a Gemmě se zrychlil tep. *Ted' už ano*, blesklo jí hlavou.

Tou dobou žila v Londýně a pracovala pro Pop, obchodní řetězec s lacinou a veselou módou, ale přesně za tři měsíce už bydlela se Spencerem v pronajatém bytě v Larkmeadu, což je malá vesnice v Suffolku, kde vyrůstal. O rok později už byli manželé. Zrovna když ji každodenní dvouhodinové dojíždění začalo unavovat, zjistila, že čeká Willa, a odešla na předčasnou mateřskou dovolenou. Někdy ji napadlo, jak by asi vypadal její život, kdyby Spencer toho dne nebyl ve Stowmarketu, anebo kdyby ona zaparkovala jinde. Připadalo jí zvláštní, jak jeden jediný osudový okamžik dokáže dramaticky změnit celý život.

„Ahoj!“ zvolal a nadšeně vtrhl do koupelny. „Hej!“ namítl dotčeně, když ji uviděl ve vytahaném domácím oblečení. „Kde je slíbená nahota a sex?“

Jeho ublížený výraz ji rozesmál. Hned nato se zarazila, protože si přetáhl košili přes hlavu a blížil se k ní s nemravným leskem v očích. Ona sice během let ztloustla, zato on nepříbral ani deko. Pořád byl štíhlý a svalnatý.

„Takže, paní Baileyová,“ zavrnl a po krátkém objetí ji svlékl z trička, „dovolte, abych vám pomohl...“

Kapitola druhá

Na druhé straně Larkmeadu za obecním hřištěm, kde se v létě pořádají soutěže v kriketu, za mostem z cihel, který se klene přes mlýnskou strouhu, stojí pár úzkých viktoriánských domů a menší chalupy, z nichž některé dosud mají původní doškovou střechu. Nahoře na Butler Row, dvě ulice za zelinářstvím, stojí dům s bílými štíty, kde Caitlin Frasero-
vá vyrostla a kam se před několika týdny vrátila poté, co se jí život sesypal jako domeček z karet.

Choulila se na pohovce a čím dál víc propadala pokušení vykašlat se na celý silvestr a zalézt si do postele s termoforem a lahví vína. *Nebud' takový máček!* slyšela v duchu svou matku. *Jít na silvestra brzo spát... Holčičko, jak jsi na to přišla?*

Caitlin zakoulela očima. Teď, když je Jane Fraserová mrtvá a existuje jen ve vzpomínkách a představách své dcery, najednou působí mnohem odvázaněji. Máma silvestry milovala a každý rok si vymyslela spoustu nových předsevzetí, aby je vzápětí ostošest porušovala a zapomněla na ně dřív, než nastal únor. „Je to, jako by sis slíbila, že si příští rok po-

Bude to dobrý rok

vedeš líp,“ vysvětlovala Caitlin, když jí poprvé dovolila zůstat vzhůru až do půlnoci a zažít příchod nového roku. „Já jsem si například předsevzala, že budu pomáhat Maud Simmondsové se zahradou, a třeba tatínek slíbil, že přestane kouřit ty smradlavé cigarety. Je to tak, Steve?“

„Cože? Ehm..., ano“ přikývl otec, ačkoliv se zdaleka netvářil tak nadšeně jako jeho žena.

Jako by sis slíbila, že si příští rok povedeš líp. Zní to dobře, když se to takhle řekne, přemítala Caitlin. Vzpomínala, jak s mámou seděla na téhle pohovce, obě byly oblečené do noční košile a županu a se smíchem sledovaly v televizi ohňostroj nad Westminsterským palácem, zatímco táta spal v křesle a blaženě chrápal jako hroch. Kdyby se opřela a semkla víčka, dokázala by si tu scénu představit. Pětadvacet let by rázem bylo pryč.

Skoro. Až na to, že táta zemřel, když jí bylo dvacet. Už nikdy nebude podřimovat ve svém oblíbeném křesle. Máma už tu taky není, aby jásala nad vybuchujícími rachejtlemi a přitukla si s ní panákem whisky.

Zabloudila očima k papírovým kondolencím, vystaveným na krbové římse, na kterých se zvolna usazoval prach. Musí se jich zbavit. Stačí se na ně podívat a padne na ni deprese. Hluboké dojetí umocňují rodinné fotografie. Kudrnatá usměvavá dáma v letních šatech je mrtvá a nikdy se nevrátí a malá urna s popelem stále čeká na rozptyl. Od pohřbu uplynul víc než měsíc, ale Caitlin se stále utápí v zármutku, prázdnotě a beznaději a není schopná se definitivně rozloučit.

„Nepřála by si, abys tu fňukala,“ opakovala jí Gwen, stará sousedka odvedle, kdykoliv se u Caitlin zastavila cestou do

čtenářského kroužku nebo na kurz šití. (Upřímně řečeno, vědomí, že letitá penzistka vede bohatší společenský život než vy, nikoho nepozvedne na duchu.)

„Řekni, kdybys potřebovala pomoc se zahradou,“ nabízel se Jim, soused odnaproti, když se s ním náhodou potkala na ulici. „Jane jsem taky pomáhal, když potřebovala něco zrýt.“ Dokonce i Spencer Bailey, kterého neviděla od základky, ji v neděli ráno zastavil před obchodem, aby jí vyslovil nejhlubší soustrast a pěl ódy na koláče, které máma pekla. Lepší prý nikdy neochutnal. Když se zatvářila nechápavě, vysvětlil, že Jane dělal přístavbu. Je zedník. Stále žije v Larkmeadu a má ženu a dvě děti. (Vzpomněla si, že se vždycky choval kamarádsky a dobře se s ním vycházelo, a to i v pubertě.) Zrovna když se chtěla rozloučit s tím, že pospíchá (lež jako věž), prohlásil: „Kdybys tu náhodou zůstala na silvestra, zvu tě k nám na party. Klidně přijď, jestli budeš chtít.“

Zdvořile se usmála, poděkovala a odpověděla, že zatím neví, kde v ten den bude. Jenže odpoledne na ni zaklepala Gwen a s nadějí v očích se zeptala, jestli by ji Caitlin nechtěla doprovodit na swingový večírek pořádaný klubem místních duchodců. „Jane se mnou chodívala, jak jistě víš, tak jsem ti přišla nabídnout její lístek. Pojď, bude švanda!“

Jakápak *švanda*? Spíš jasná připomínka toho, že její společenský život je v troskách. Byla ráda, že jí může odpovědět – a zcela po pravdě: „Omlouvám se, Gwen, ale už jsem jedno pozvání přijala. Přesto díky,“ dodala spěšně, když sousedka posmutněla. *Prokristapána*, prolétlo jí hlavou, než zavřela vchodové dveře, fakticky je to s ní zlé, když si někdo vážně myslí, že by vzala za vděk večírkem pro seniory, protože nemá na silvestra kam jít.